

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστὸν μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Πρωθυόνων.

Ἐγκαίωρα τέσσαρα καὶ χίλια
ποῦ θὰ ᾿βρῶν λαοὶ μὲν περὶ ἀρχήμα.

Τῶν δῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ,
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κατὰ φράγκα εἶναι ἔμνο.
Γὰρ τὰ ξένα ἡμῶς μέρη—δὲ καὶ φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γὰρ ἡμῶν παντὸς ἐπιρροῦς τοσαύτη
ὅτι πωλοῦμεν ὄματα «Ρωμηοῦ» ἀνέλλιπῆ
μὲν τὴν ἀνάλογον τῆρην καὶ ὅπως ἀπ' ἐξῆς ἔβλε,
δὲν δὲ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλα.

Ἄκτωβριου δεκαέτη,
ἰσως καὶ ἄλλη κρίσις τρέξῃ.

Ἐξήντα δύο σὺν ὀκτακόσῳ
καὶ ἄρῳται νέων ἑκατοντάων ὄσα.

Κορφαὶ κρῶνουν περισσοί,
ποῦ δὲν τοὺς εἶδαν χρόνοι,
καὶ πᾶσι πέριπτοι οἱ χρόνοι
τῶν Χρυσουσίμων θρόνοι.

**Φαθούλητ καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σῆτος.**

Ἐδῶ ἴσ' ἡς δόξης τὴν μερὰ
τοῦ Ρῆγα ἰάματ' ἢ Ἰουλιὰ
μόνον γὰρ Χασκίηδες,
καὶ ἔξω βρογίτων βαρεὰ βαρεὰ
τῶν σπιάων ἰλιουσίτες.

Π. — Ἀκόμη δὲν ἐνδύθηκα,
Φ. — Ἀκόμη χωρισμένοι,
καὶ ὁ κόσμος δὲ πολιτικὸς κατὰσκασιμὸς μένει.
Ἔτιαν διὰ συνέντευξιν ἐπιδίωκετὸ καὶ γῆν
τοῦ καπερῶ Πρωθυπουργοῦ μὲ τὴν παρασηθέντα,
καὶ αὐτὸ τὸ νέον μήνημα τοὺς πάντας ἀναγκάσει
καὶ μόνον ἢ συνέντευξις ἦτο παρὰ τοῦ κουβέντα.

Καὶ ἐπειθὲν ἔρχεται φωνή:
κτυπιὰτε, πολιμάχοι...
Ἀρχιερεῖς Βυζαντινοὶ
κρημοῦν τὸν Πατριάρχη.

Ἔτιαν διὰ τὰ ἴπρησαν μὲ βίβλια καὶ πᾶν
ὁ κόσμος Πρωθυπουργὸς ἴσ' ἂν τὸν ἰσπᾶν,
πῶς θὰ γῆθ' αὐτ' ἡγῆσις τῶν δύο χωρισμένων,
τῶν παραθῆσαν καὶ θροῦν ἐπιμηγῶς ἀκισμένον,
καὶ ἔτηθῶν τὰ πορῆματα,
καὶ ἔτασιμα γράμματα,
καὶ ἐπειθὲς τῆς συμβάσεως τὰ κῆρα τὰ μερῶν,
καὶ οἱ μαλλωμένοι σὰν καὶ πῆν τὸ γίνουν μέλι γάλα.

Τῶν ὁμοδόξων οἱ σταυροὶ
κτυπιῶν τὸν σταυρὸν μας,
καὶ Ἀποκατάστασιν θρησκῶν
κωλοῦν αἰ βόρῆκος βράμους.

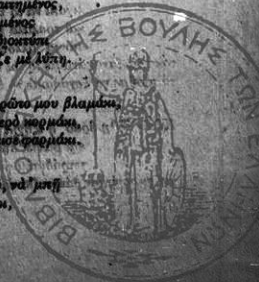
Ἄκ' ὁ κόσμος Σιμέπουλος, ὁ καὶ παρασηθῆτος,
σὺ σπῆτα καὶ κῆσιμῆτος
ἐπιδίωκετὸ τὴν βίβλια μὲ τὸσο καρῶσιμῆτος
καὶ μῆνος καὶ ἀλομῆτος ἔρωτῆτε μὲ ἴσ' ἂν.

Ἐδῶ ἴσ' ἡς δόξης τὴν φωνή,
ποῦ τῆς φωνᾶσιν τὸ σπῆτα:
μῆτος καὶ ὀθῆτος μῆτος,
Βάσιχοι κωρῆθῶν σὲ κελῆτα
καὶ Πῆλασι μὲ ὀσατα.

Ἄνοιξε, πόρτα μου, καὶ μῆτ' ἐπὶ πῆτος μου βλαμῆτα,
ἄνοιξε, πόρτα μου, καὶ μῆτ' ἐπὶ λυγρῶ κορμῶν,
ποῦ χῆδες ἀκόμη τὸ σπῆτα μὲ ἔτασιμῆτος.

Καὶ ἀπῆτο φῶνας μὲ φωνή:
κτυπιὰτε, πολιμάχοι...
Ἀρχιερεῖς Βυζαντινοὶ
κρημοῦν τὸν Πατριάρχη.

Ἄνοιξε, πόρτα μου, καὶ μῆτ'
καὶ ἔτασιμῆτος φίλοι.

και νάμην πάλι το ταμπλί
κ' εκεῖνος τὸ σταβλί.

Μοδιαν πῶς τῆρα βίζιται 'στὸ σπῆνι μου θά κἀνη,
μὰ τόσους φθρας καρτερῶ,
καὶ τὸ λουσαῖνι τὸ σκληρὸ
ἀδιόμη δὲν ἐράνη.

Μοδιαν πῶς θάλλῃ σπῆνι μου νὰ συνεννοηθοῦμε...
ἐμῆς κ' ἂν ἔχωρασαμε πάλι θ' ἀγαπηθοῦμε.

"Ἄχ! πῶς μ' ἐλίπησες μ' ἀντά,
πούλι μου κωκωμένο...
περσοῦν σὸν φθρας νὰ λερτά
γὰ μῆνα πού προσμένω.

Περσοῦν σὸν φθρας νὰ λερτά, κ' ὁ κύριος ἀδιόμη
'στὸ σπῆνι μου δὲν μῆναί,
μὰ μῆτε φαίνεται κανεὶς γνωστός ἀπὸ τὸ κόμμα
νὰ μᾶθω τί συμβαίνει.

Κτυποῦν 'στὴν πόρτα... τρέξετε... κανένα; δὲν ἐράνη,
κτυποῦν 'στὴν πόρτα... τίποτα... τῆς ἀνοῆς μου πλάνη.
Ἀπὸς ἀγρὸν ἠγόρασε... προσμένω 'στὰ χαμένα...
κ' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἐσχάτη σὸν κ' ἐμένα.

Κτυποῦν 'στὴν πόρτα... τίποτα... κ' ἂν τὴν νῆλθ' ἡμέρα
ἐκεῖνος, πού τὴν σύμβασι τῆς ἔκανε στραπάτσα,
ν' ἀνοίξετε παραθύρα καὶ πόρτας πέρα πέρα,
καὶ νὰ καθίσῃ βάλει τὸν ἐμπῶς 'στὸν ἥλιο φάτσα,
καὶ φέρετε του νὰ πῆ καρτὸ καὶ γάλα κ' ὄ, τι θέλει
καὶ προσκυνῆτε ταπεινὸν τὸν πρόπον τῶν ἐν τέλει.

Κ' ἂν τὴν τὸ Γεωργάκη μου, πού τόκαμαν ἀνήμερο,
νῆλθῃ νὰ κἀνη βίζιται μὲς 'στὸ κωκωμένομερο,
ἀνάγετε, κορόντε, κ' ἂν τὴν νῆλθ' ἡμέρα
νὰ γίνῃ φασαρία, καὶ τὸν ἥλιο φάτσα,
κ' εὐθὺς τραπέε, σερῶσσε
μὲς 'στὴν τραπέερα,
καὶ σφάξετε γὰ χάρι
τὸ σερῶτο μωσχάο.

Φέρετε μας μῆλα κόκκινα κ' ἀχλάδα κ' ἄλλα φρούτια,
μὰ καὶ καρύδα, βεῖ παιδιά,
τὴν σύμβασι τοῦ Καροῦθῶ
νὰ θυμῆθῶ μὲ τούτα.

Μὰ φέρετε καὶ κροσὶ καλὸ
λεγιμὶ νὰ τὸ ποσοῦσαμε,
καὶ τραλαλά καὶ τραλαλά

σὸν κ' ἄλλοτε νὰ ποσοῦσαμε,
τόκα νὰ ἐκανάναμε κ' οἱ δύο μας ἀνάμα,
νὰ ποῦμε νὰ ἐσχάσαμε τὸ ἐσχωμένο γράμμα.

Κ' ἂν ἔλθῃ βεῖθ' ἡ τῆρα μου, ν' ἀνάγετε τὰ φῶτα,
καὶ βάλτε 'στὰ ναυτίλια
τετρακόκλιρα φητῆλα,
καὶ φέρετε μας σάντουιτς καὶ τοῖς μὲ πικισοῦσι.

Τέτοια κ' ἄλλα κωκωμένους ὁ Σιμόπουλος λαλεῖ
καὶ προσμένει τὸν Κορρηάτη καὶ τὸ κάρδο του φιλεῖ.
Τὸν προσμένει, τὸν προσμένει,
πλὴν ἐκεῖνος δὲν πηγαίνει.

'Ἐξημέρωσε δευτέρα,
τίποτα, χαμὲν' ἡμέρα.

'Ἐξημέρωσε καὶ Τρίτη
καὶ δὲν φάνηκε 'στὸ σπῆνι.

Σημερόνε καὶ Τετράδῃ,
μὰ κανεὶς ἀπ' τὸ κοπάδι.

Νὰ κ' ἡ Πέμπτη, Παραπέτο, φθάνει κ' ἡ Παρασκευή,
κ' ὁ Κορρηάτης δὲν ἐπῆγε νὰ τὰ ποῦνε βίζαβί,
κ' ἔως τῶρα, καθὼς λένε, τὸ σκληρὸ τὸ Κορρηάτικι
'στὸν κυρίον Σιμόπουλον δὲν ἐπῆγε τὸ σητάκι.

'Ἡ βίζιται δὲν ἐγινε... νεῖο 'στὸ κράτος θρηῖνο,
καὶ ποῦς τὸ ἔξερὶ τάχατε κ' ἀργότερ' ἂν θά γίνῃ.
'Ἡ βίζιται δὲν ἐγινε... κλῆριτε βουτὰ καὶ κάμποι,
κ' ὁ Κόντης ἐλθωμόνῃσε 'στοῦ Σιμόπουλου νῆμτη.

Κλάρε, παρῖς μου δουτυχῆς,
τὸ γεροντὸς τῆς ἐποχῆς,
κλάρε τὴν τόση ἐσχασά καὶ τὴν ἀρηρημάδα,
ἡ βίζιται δὲν ἐγινε κ' ἀτῆν τὴν ἐβρομάδα.

Μὰ τὸ γιατί δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ
τάχα θά γίνῃ μὰ φορὰ γὰ νὰ χαροῦν κ' οἱ σιλάβοι;
τάχα θά γίν' ἡ βίζιται καὶ πῶς καὶ πού καὶ πότε;
πῶς ἤθελα νὰ τῆξερα, γενηταῖοι πατριώται.

Τάχα θὰ τὸν 'δῶ τὸν ἥλιο δίπλα 'στ' ἀργυρὸ φεγγάρι;
τάχα, φίλα πατριώτα,
θὰ τοῦς 'δοῦμε σὸν καὶ πρώτα
πολιτῆλευτο ζευγάρι;

Τὸν Ἀνάργυρο περῶζουν καὶ τοῦ λένε: πῶς ἀλεῖσι,
πλὴν αὐτὸς δὲν βγάδι λόγῳ καὶ τὴν παρασφῆ καίμοι,
μῆτ' ἐκεῖνος ὁ Μπουριδῆς δὲν ἐπῆγε νὰ τὸν ἐπῆρ,
ποῦται κατὰ τὸν Βουδοῦρηρ πρώτῃ ποτικωμαμῆ.

Μῆτ' ἐκεῖνος, μῆτε κ' ἄλλος,
μικρὸς φίλος ἢ μεγάλος,
ποῦ βαρύνει καὶ σημάει,
καὶ προσμένει καὶ προσμένει.

Ὁ Σιμόπουλος λαλεῖ
μὲ παραόνο πολῶ.

'Ὅρε παιδιά, τὸν ἴδατε τὸν Κόντη τὸν Κορρηάτη,
ποῦ μ' ἔκανε παραίτησι νὰ δώσω 'στὸ Παλιῖτι;
ἔπει πῶς θάλλῃ σπῆνι μου τὴν μάνα μὰ νὰ λύσωμε
καὶ νὰ κωκομῆσωμε,
δμως—βαβαί τῆς συμφορᾶς τῆς δικῆς ἀνηκῆστου—
ἐγὼ ἐσχῶ νὰ γράμματα κ' αὐτὸς τῆς βίζιταις του.